

9. Ten slotte is het Gerecht ten onrechte voorbij gegaan aan de argumenten van rekwirant volgens welke zijn eigendomsrecht was geschonden en de verordening — zoals op hem toegepast — ongerechtvaardigd en onevenredig was.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 194/2008 van de Raad van 25 februari 2008 tot verlenging en verscherping van de beperkende maatregelen tegen Birma/Myanmar en tot intrekking van verordening (EG) nr. 817/2006 (PB L 66, blz. 1).

Beroep ingesteld op 29 juli 2010 — Europese Commissie/Republiek Finland

(Zaak C-380/10)

(2010/C 260/16)

Procestaal: Zweeds

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Alcover San Pedro en K. Nyberg, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Finland

Conclusies

- vaststellen dat de Republiek Finland, wat de provincie Åland betreft, door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2007/2/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2007 ⁽¹⁾ tot oprichting van een infrastructuur voor ruimtelijke informatie in de Gemeenschap (Inspire), althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Republiek Finland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 14 mei 2009 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 108, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court (Ierland) op 6 augustus 2010 — J. McB./L. E.

(Zaak C-400/10)

(2010/C 260/17)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court (Ierland)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: J. McB.

Verwerende partij: L. E.

Prejudiciële vraag

Staat verordening (EG) nr. 2201/2003 ⁽¹⁾ van de Raad van 27 november 2003 betreffende de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 ⁽²⁾, ongeacht of zij conform artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dan wel op een andere wijze wordt uitgelegd, in de weg aan de wettelijke regeling van een lidstaat volgens welke de vader van een kind die niet is gehuwd met de moeder van dat kind, van een bevoegde rechterlijke instantie een beschikking moet hebben gekregen waarbij hem gezagsrecht wordt toegekend, om te worden geacht „gezagsrecht” te hebben met het gevolg dat de overbrenging van dat kind uit het land waar het zijn gewone verblijfplaats heeft, ongeoorloofd is in de zin van artikel 2, punt 11, van die verordening?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB L 338, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1347/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid voor gemeenschappelijke kinderen (PB L 160, blz. 19).